

INGEZONDEN.

GENEESKUNDIGE RECHTSPRAAK.

Ondergeteekende, al practiseert hij niet meer in Nederland, zou toch enkele opmerkingen willen maken over het invoeren van medische raden?

Zal het werkelijk in het belang zijn van patiënten en geneeskundigen? Zou het niet gewenscht zijn een onderzoek betreffende dit punt in te stellen in de Engelsche wereld, waar dergelijke raden sinds tientallen van jaren bestaan? Ik meen te mogen zeggen, dat het aantal oorspronkelijke denkbeelden per zég duizend bladzijden tekst in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* belangrijk hooger is dan in het *British Medical Journal*. Zou het geen aanbeveling verdienen eens na te denken over de oorzaak hiervan? Zou het ook kunnen zijn, dat voortdurende bevoogding van bovenaf zijn invloed doet gelden?

Zal het werkelijk mogelijk zijn de raden te recruteeren uit de besten onder ons? Leert de ervaring in de Engelsche landen dit? Wat mag wel de reden zijn, dat in de Engelsche wereld een deel der leden eenvoudig van hoogerhand aangewezen wordt?

Zou het ook kunnen zijn, dat het feit, dat er medische raden bestaan het beroep minder aantrekkelijk maakt, zoodat in den loop der jaren het gehalte der personen, die geneeskunde studeeren, gaat verschillen van het tegenwoordige?

Johannesburg (Transvaal), 16 Mei 1925.

C. PIJPER.

HET VITAMINENGEHALTE VAN BANANEN.

In dit *Tijdschrift* van 6 Juni j.l. deelde L. K. WOLFF een geval mede van beginnende keratomalacie, dat veroorzaakt zou zijn, door een eenzijdig diëet, waaraan met name de A-vitaminen ontbraken, of althans onvoldoende in aanwezig waren. Het komt mij voor, dat zijn opvatting, dat de banaan slechts uiterst weinig A-vitaminen bevat, niet in overeenstemming is met de uitkomsten van de jongste onderzoekingen. Dienaangaande wijs ik op de mededeelingen van EVA SOPP en JANSEN en DONATH. De eerste deelde haar uitkomsten mede in het *Nordisk Magazin for Laegevidenskab*. Aan het referaat in *the Lancet* van 1 November 1924 (bldz. 923) ontleen ik het volgende: „The rats in the second group, were given only 1 g. of banana daily in addition to the basal A-vitamin-free diet. It was anticipated, that this bananaration would be insufficient to restore the rats to normal health, but to dr. SOPP's surprise the rats in this group fared practically as well as those in the first group. (They received as much banana as they could eat). „, Dr. SOPP draws the interesting conclusion, that 1 gr. of banana is to a young rat as four or five whole banana's are to a three-years old child and that with even less than four or five bananas a day it should be possible to provide a young child with a sufficient supply of A-vitamines”.

Het oordeel van JANSEN en DONATH is nog gunstiger. In de *Mededeelingen van den Burgerlijk Geneeskundigen Dienst* van 1924, Deel I, bldz. 98 en 99 lezen wij: „Wij zien dus, dat zoowel de pisang ambon als de pisang radja *zeer rijk* zijn aan A-vitaminen. Hierdoor krijgt de gewoonte van de inlandsche bevolking om reeds aan zeer jonge kinderen *veel* pisang te geven een physiologischen ondergrond. *Tevens zien wij, dat de pisang uitstekend in staat is, om xerophthalmie te genezen.* Indien een mensch even gevoelig is als een rat, dan zou het gebruik van $\frac{1}{2}$ —1 pisang per dag reeds voldoende zijn, om bij een diëet, dat hoofdzakelijk uit rijst bestaat, xerophthalmie te voorkomen”.

Voor zoover mij bekend is, zijn hier te lande nooit voederproeven op ratten met bananen gedaan. Het is dus zeer goed mogelijk, dat de halve banaan, welke het kindje A. dagelijks te genieten kreeg, onvoldoende is geweest. Toch wettigen m.i. de bovengenoemde uitkomsten de propaganda van de prophylactische toediening van deze edele vrucht bij jonge kinderen, maar dan in flinke hoeveelheden. Zij zullen deze toespits allicht meer waardeeren dan de dagelijksche toediening van een kleine hoeveelheid levertraan.

Utrecht, 12 Juni 1925.

N. VAN DER WALLE.